

0903 – 3. september

Gled dere i håpet. Rom 12: 12.

Med håpet mener apostelen Guds barns forventning til herligheten i himmelen. Troen lever på Guds nåde her i livet. Men håpet ser fram til herligheten hos Gud, den herlighet Gud skal gi.

Nå sier apostelen at vi skal glede oss i dette håpet. Han ber oss ikke forsøke å glede oss over ingen ting –, og heller ikke over noe ubetydelig eller noe forgjengelig. Nei, han holder opp for oss håpet om hele det evige liv, som det vi skal glede oss over.

Hvis vi virkelig oppfattet hva det er for et håp vi er kalt til, og så levende trodde det Gud har lovet, skulle vi ganske sikkert bli fylt av glede. Ikke bare de dagene alt er lett, men også når vi opplever de tyngste dagene her på jord. Og denne gleden; gleden i håpet, har langt større betydning og velsignelse enn vi vanligvis tenker oss. Den gir oss en ny kraft i hele vår kristendom. Derfor vil vi da også se nærmere på akkurat dette.

Håpets mål, det håpet strekker seg etter og lever på; den herlighet Gud har gjort ferdig for oss, vil vi vel aldri her i livet fullt ut kunne fatte. For «det intet øye har sett, og intet øre har hørt, det har Gud forberedt for dem som elsker ham». Men bare det vi ut fra Guds løfter ser og aner, er så stort og herlig at ingen mennesker kan finne ord for det.

Hvem kan fullgodt uttrykke hva det innebærer at vi skal være Guds arvinger og Kristi medarvinger? Og hvem er disse som skal bli opphøyet til noe så salig? Jo, helt konkret de som her i livet er Guds barn. For slik lyder Ordet: «Er vi barn, da er vi også Guds arvinger og Kristi medarvinger».

Altså hver éneste en som er utvalgt av verden. Som gjennom Guds ord og Ånd er blitt vekket opp av sin søvn i synden og har funnet sin frelse i Kristus. Og som fremdeles, med alle sine svakheter, har all sin trøst bare i ham. Som ikke kan unnvære hans nåde og vennskap, ja, hans kjød og blod, d. v. s. hans forsoning, men nettopp i dette har sin mat og hele sitt livs behov for sin sjel.

For så sier vår Herre Kristus: «Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, og ham skal jeg reise opp på den siste dag». Tenk at Kristus selv sier om alle slike fattige sjeler som bare har all sin trøst i hans forsoning, at de skal ha det evig livs salighet! Og det sier han ganske bestemt, og gjentar det mange ganger. Hvem er da den som fullt ut kan skildre det som ligger i Kristi egne ord: «Da skal de rettferdige stråle som solen i sin Fars rike»!

Og hvem kan utdype det vi ser Johannes sier: «Da skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er». Dette håpet hadde allerede David da han sa: «Men jeg, jeg vil skue ditt åsyn i rettferdighet. Når jeg våkner skal jeg mettes ved din skikkelse».

Herren Kristus har også uttrykkelig sagt: «Far, jeg vil at også de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, og at de skal se min herlighet, den som du har gitt meg».

Hva kan være mer troverdig enn det Herren Kristus selv sier? Vårt håp om frelse har dermed en usvikelig grunn. Derfor heter det også: «Dette håpet har vi som et anker for sjelen, sikkert og fast».

Når vi nå har et så herlig og sikkert fundert håp om den evige gleden, bør vi da også si farvel til alle jordiske bekymringer! Bort med all engstelse og all uro! Jeg har en evig lykke, jeg går mot en evig glede. Like så sikkert som håpet om frelse ikke er bygget på vår verdighet eller våre tanker, men på Guds egne gjerninger og evige rådslutning.

Det er både uverdigg for dem som bekjenner seg til Kristus, men også til stor skade for vår kristendom, at vi glemmer håpet om frelse, og ikke fryder oss over det. Men bare går med tunge skritt og sukk på veien mot himmelens glede.

Vi må bli optatt med vårt håp om frelse med langt større alvor. Da vil det, som vi nettopp sa, også styrke hele vår kristendom. Det vil sette oss mer i stand til å gå den rette veien til livet, og gjøre oss mer likegyldige for det jordiske. Det ville oppgløde oss til mer tålmodighet og utholdenhet i kampen for kronen.

Derfor blir også håpet om frelse kalt for en hjelm. Hjelmen er en viktig del av rustningen. Den gjør at vi har mer mot til å storme fram i striden. Og når apostelen kaller håpet et «anker for sjelen, sikkert og fast», har han med det også sagt at håpet om frelse skal make å holde oss fast hos Herren gjennom alle fristelsens stormer, så vi ikke fullstendig skal drives bort på verdens ville hav.

I tider med nød og lidelser skal et levende og fast håp føre oss dypere inn i himmelens evige gleder. Og holde oss nøkterne og forstandige når jordisk lykke prøver å oppta oss. Så vi alltid kan si som apostelen: «Jeg har et ønske om å bryte opp herfra og være med Kristus, som er det aller beste».

Å, måtte Herren forlate vår vantro, og hjelpe oss til å glede oss mer i håpet!